

αυτό—οι μεταχές νάπεφταν όχι στα χέρια των χρηματιστών, αλλά των εργατικών και των μικροοικονομικών, αφού γι' αυτό τις έβαλε και τόσο φτηνά, ένατο δραχμές μονάχα. 'Αλλά γι' αυτό και μεις θα θέλαμε νάνα διπλάσιος και τριπλάσιος ο αριθμός των μετοχών—κι' όχι 105,000 μονάχα—για να μπορέση περισσότερος κόσμος νάποχήση απ' αυτές και να βλογάη το σεβαστό όνομά του.

ΔΕΝ ΕΦΡΟΝΤΙΣΕ

ο κ. Βούλτσος νάνακαλύψη το σκυλί που δάγκωσε το κοριτσάκι του κ. Υπουργού της Δικαιοσύνης και τον ανάγκασαν να παραιτηθῆ.

Σωστό αυτό και δίκιο. 'Ετσι πρέπει να γίνεται πάντοτε και για όλους τους υπαλλήλους όταν λησμονούν να εκπληρώσουν το καθήκόν τους. Μή μας πητε τώρα πως ο κ. Βούλτσος θάμνε ακλόνητος στη θέση του και δεν θα γινότανε καθόλου λόγος αν δεν ήταν στη μέση το κοριτσάκι του κ. Υπουργού κι' αν το σκυλί έδάγκωνε κανέναν από μας ή από τα παιδιά μας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Παρκαλούμε μονάχα, έτσι για γούστο, τον κ. Υπουργό να μας άπαντήσει στην ακόλουθη έρώτηση :

—'Οπως είχε την άπαιτηση να παραιτηθῆ ο κ. Βούλτσος γιατί δὲ έκανε το καθήκον του, θα είχε την ίδια άπαιτηση κι' από τον έαυτό του αν λησμονούσε καμμιά φορά τα Υπουργικά του καθήκοντα κι' άφινε την Δικαιοσύνη να δαγκώση κανένα δυστυχισμένο πολίτη ;

Βλέπετε, παίρνουμε τα πράγματα στα σοβαρά και μιλάμε για καθήκοντα σε τόπο που ή εκπλήρωση του καθήκοντος θεωρείται για ήρωϊσμός και στεφανώνεται.

Α Δ Ι Κ Α

τάχει βαλμένα με τον κ. Μαλαντρίνο, τον μοναδικό μας παιδίατρο, ή «'Ακρόπολη». Και ξέρετε το γιατί ; Συνειθισμένα πράγματα. Γιατί ο κ. Μαλαντρίνος είναι φίλος στενός του κ. Μερκούρη. Κ' επειδή ή «'Ακρόπολη» τάχει χαλασμένα με τον κ. Μερκούρη, θα πῆ πως κι' ο κ. Μαλαντρίνος δεν είναι κατάλληλος να διοριστῆ καθηγητής στο Πανεπιστήμιο.

Τα αίωνια προσωπικά κ' εδώ. Κ' έπειτα έχουν την άπαιτηση οι έφημερίδες μας να φωνάζουν πως μορφώνουν την κοινή γνώμη.

ΣΤΗ ΣΑΛΑ

του κ. Μουχλίδη μίλησε την περασμένη Κυριακή ο

κ. Γρ. Ξενόπουλος για τον έαυτό του και για τους μαλλιάρους. Για τον έαυτό του είπε πως δεν είναι τίποτε, αφού μαλλιάρο τον λένε—δικά του λόγια αυτά—και μαλλιάρος δεν είναι, της καθαρεύουσας τον λένε και της καθαρεύουσας δεν είναι, άνεμόμυλο φιλολογικό τον λένε, και άνεμόμυλος δεν είναι. Τι είναι ;

Την άπάντηση δεν του την έδωσε ή σάλα. Του την έδωσε ο Βουτιεριδης στο 78 φύλλο του «'Νουμά» («'Ένα γράμμα για τον κ. Ξενόπουλο»). 'Ας είναι επί τέλους ό,τι κι' αν είναι ο κ. Ξενόπουλος. Να δούμε τώρα τι είναι και οι Μαλλιάραι, κατά τον Μουχλίδειον άγορητήν. Μαλλιάρωσύνη λοιπόν, κατά τη φωτεινή του γνώμη, είναι «'ή προσπάθεια προς δημιουργίαν έργων άνωτέρου είδους άποτυχοῦσα».

Σύμφωνα με τον φοβερόν αυτόν όρισμό του ή διάλεξη του ήταν μαλλιάρωτάτη, αφού ήταν άποτυχημένη άπόπειρα να ξεμπλέξη τα μαλλιά της μαλλιάρωσύνης. Μιά έπερώτηση ενός κοινοβουλευτικού λογίου—του κ. Παπαντωνίου, θαρρούμε, που γράφει και τα έπίσημα πρακτικά της Βουλῆς—με την όποιαν φανερώτανε πως έργα έπιτυχημένα τα λέμε μαλλιάραι, άναποδογούρισε τον όρισμό του και τον έκανε να σημαίνη πως : «'Μαλλιάρωσύνη είναι άπόπειρα προς άνέυρεση μορφωμένων άνγνωστών και άκροατών άποτυχοῦσα».

'Ο δεύτερος όρισμός που είναι και σωστότερος μας έξηγάει πως βρίσκονται άκροατές να χειροκροτούν τους διαφόρους κ. κ. Ξενοπούλους όταν τους φουσκώνουν με άνοησίες και με ψευτιές, και να μη πειθαίνουν στα γέλια, όταν βλέπουν τον κ. Μουχλίδη να κάθεται με πόζα προέδρου Γαλλικής 'Ακαδημίας το λιγώτερο στο καρδένιο και Παναθηναϊκό γραφείο του και να δέχεται κατάκέφαλα την λεκάνη της σοφίας που άδειάζουν μέσα στη σάλα του κάθε τόσο οι διάφοροι έπίσημοι αντιπρόσωποι της φιλολογικής μούχλας.

Να κ' ένα παράδειγμα άδιάσειστο από τη διάλεξη του κ. Ξενόπουλου, που τη θαύμασε κ' ή «'Εστία» : 'Ο ύπέροχος έγινε πέροχος από τους μαλλιάρους. 'Υπέροχος—πέροχος—πέροχος—πέροχος.

Αυτό λέγεται φιλολογική εύσυνειδησία. Πέροχο τον ύπέροχο ούτε τον είπε, ούτε τον έγραψε κανένας ίσα με σήμερα. Πέροχος είναι μονάχα ο κ. Ξενόπουλος και για πέροχο τον έθαύμασαν και τον χειροκρότησαν οι δυο πέροχοι κ. κ. Χατζιδάκις και Κλέωνας Ραγκαβῆς που παρευρέθησαν εκεί για να έπισημοποιήσουν με την παρουσία τους τη φιλολογική ψευτιά ο ένας και την λογοτεχνική άνοησία ο δεύτερος.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

Ρόδα κι' άνθους δε σὰς ζητῶ ή παρθενιά, που μένει
Για πάντα εδώ άνερώτευτη με τον καημό της νεότης
Τι να τα κάνει τ' άνθη σας ή χάρη ή πεθαμένη;
Μόνο ένα δάκρυ σὰς ζητῶ άγνό σαν τ' όνειρό της :

H.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πως μερικοί μας δημοσιογράφοι, άμα άκουσαν τα κατορθώματα του Μικάδου, του τηλεγράφου
«'Τοια ή έώα άει, ω νίε 'Εώας»

Πως ο Κλαίων Ραγκαβῆς χαρακτηρισίσε άτεχνο το σίχο επειδή έχει δυο σύμφωνα.

Πως ιδανικό και τέλειο είναι το κλάμα των μωρών που δεν έχει σύμφωνα καθόλου.

Πως όταν μεγαλώσεις, κατορθώνεις το τέλειο, αν άπαγγέλεις με μια καφή πατάτα στο στόμα σου.

Πως ο Δροσίνης θα παρουσιάσει καινούργια στατιστικά στο Συνέδριο.

Πως το Συνέδριο θα ομοιωσει.

Πως το Συνέδριο θ' άποφασίσει στο έξης τα στατιστικά του Δροσίνη να λέγονται Σασιστικά.

Πως ο Αιγινήτης χαρακτηρισίσε τον τίτλο του άρθου «'Ομισσα και Χατζιδάκις» ως λογοκλοπία.

Πως είναι παρμένος ο τίτλος από την 'Αστρονομία ΦλαμμαριΟΝΟΣ—Αιγινήτου.

Πως ο 'Εφταλιώτης, άμα διάβασε τα «'Νανουρίσματα» του Κώστα Σ. Γ. είπε «'Ορίστε άλλο ένα κεφάλι στη Λερναιά 'Υδρα».

Πως ο Νουμάς θα μῆς παρουσιάξη κάθε βδομάδα από ένα καινούργιο τέτοιο κεφάλι.

Πως οι αντιμαλλιάροι δεν επιθυμούν πια να λέγονται Κασιδιάροι.

Πως προτιμούν τ' όνομα «'Σπανοί».

Πως ο λόγος είναι επειδή τα έργα τους είναι τόσο σπάνια.

Πως ο Μιστριώτης συχνά όνειρεύεται τον Μπενή-Ψάλλη

Πως βλέπει τον κ. Εισαγγελέα οἶ να παίζει κλωτσοσκουφι με κόκκινη ονούφια.

Πως ο Χατζιδάκις προσοκάλεσε τον Πάλλη σε μονομαχία.

Πως ή μονομαχία θα γίνει με πάλλες άρβανίτικες.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

3) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Z.

Το πρωί, ύστερ' από την 'Εκκλησιά, ένας φίλος του παπα είχε την καλοσύνη να θυμηθῆ πως ο αιδεσιμώτατος εδώ και τόσες μέρες, έπινε νερό μόνο και τώστειλε ένα χιλιάριχο μοςχάτο κρασί. Πῆγε να τρελλαθῆ από τη χαρά του ο καημένος ο Παπασπύρος, άμα είδε ένα τέτοιο κελεπούρι, και είπε χίλιες εύχές για το φίλο του το Θύμιο, που του τώστειλε. Τρίβοντας ύστερο τα χέρια του από τη χαρά του :

- Ξέρεις τί λέω, παπαδιά ; λέει στη συβία του.
- Τι πράμα ; τ' άπολογιέται έκείνη.

— 'Οπως το καλό το φαί θέλει καλό κρασί, έτσι και το καλό το κρασί θέλει καλό φαί. Λοιπόν να σράξης τον ένα τον πέτεινο σήμερα, και να τον μαερέψης με ρίζι. Ξέρεις πλειά έσύ ! Τὸ ζουμι ἄς είναι λιγώτερο και το βούτυρο κομματάκι παραπάνω.

— Καλά, καλά.

— Μά για να σου πῶ. Βλέπω πως κρένεις ακόμα χωρίς καρδιά. 'Εννοια σου όμως, και σήμερα με το μοςχάτο το κρασί θα τα σιάξωμε, και θα τα σιάξωμε με τρόπο που να μη τα ξαναχαλάσωμε.

Τὸ φαί στην ὠρα του ήταν γενομένο, καθώς τὸ 'χε παραγγείλει ο παπᾶς, και αφού ετοιμάστηκαν όλα, κάθισε ο ένας αντίκρυ στον άλλο. Για το κρασί όμως, επειδή ή τσότρα είχε στεγνώσει κ' έτρεχε, ή παπαδιά έβαλε ένα ποτήρι στο τραπέζι.

— Μά δεν είπαμε να βάλης ένα ποτήρι μονάχα, παπαδιά μου, της λέει ο συβιος της.

— 'Αμ πόσα να βάλω, χίλια ;

— Ούτε χίλια, ούτε πεντακόσια, θα βάλης μονάχα δυο, όσοι είμαστε δηλαδή. Και με ένα πίνουμε, αλλά εγώ θέλω να κάμωμε και τόκα.

— 'Εμένα δε μου χρειάζεται κρασί, δε θέλω.

— 'Εγώ όμως θέλω να πῆς, και αφού το θέλω εγώ, πρέπει να τὸ κάμης. Δὲ μου καυχῆστηκες έχτες πῶς, ὅ,τι

σου πῶ, δε λὲς ὅχι ;

— Δεν πίνω, γιατί δεν τὸ 'χω μαθημένο και θὰ με ζαλίση.

— Αυτό είναι τέτοιο κρασί, που, ὅχι μόνο δε ζαλίζει αλλά και ξεζαλίζει. 'Εσένα μάλιστα θα σ' ώφεληση και στη λιγούρα, κι από τώρα κ' ύστερα ν' άρχινήσης να πίνης ταχτικά. Θὰ μου πῆς πῶς δεν ἔχομε τὸ ξέρω, μα ύστερ' από κᾶνα δυο μέρες θα πάω να φέρω, κ' έννοια σου.

Εἰν' ἀλήθεια πῶς ο παπᾶς και πολύ, πολύ δεν τὸ θελε ή καρδιά του, ύστερ' από 'να τόσο ραμαζάνι, να 'χη και σύντροφο σ' ένα μόνο χιλιάριχο, κι ἄς ήταν κ' ή παπαδιά ο σύντροφος αυτός, όμως ήθελε να ψαρέψη την παπαδιά για τῆδουλειά που ξέρομε. Κι αυτή ύστερ' από πολλά νάζα και καμώματα ποσκέφτηκε να πιῆ λίγο αλλά και να κάμη τον κόπο να κερᾶση κιόλας.

Νὰ μη τὰ πολυλογούμε, ύστερ' από τέσσερες—πέντε βούκες ἦρθε κ' ή άράδα του κρασιού.

— 'Ελα, παπαδιά, της λέει, βάλε να πιούμε, γιατί μου σκάλωσε ή βούκα στο λαιμό. Βάνε σε μια μικρή μπουτίλια, γιατί το χιλιάριχο δε συγυρίζεται.

'Η παπαδιά λοιπόν πῆρε το κρασί κι' άρχινήσε να κερνᾶ. 'Εφραζε το στόμα της μπουτίλιας με το μεγάλο τὸ δάχτυλο, καθώς κάμουν οι κάπηλοι, κ' ἔχουσε πρώτα

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

Φίλτατε,

Σ' ένα παρασμένο φύλλο του «Νουμά» ο συνεργάτης σας κ. Τεφαρίτης γράφει πως «είναι κρίμας που ο κ. Πολίτης έκτοτε επιμένει στο φραγκισμό «Μελέται επί του βίου». Γιατί τάχα όχι περί του βίου». Σ' αυτό παρατηρήσαμε πως έχει άδικο ο κ. συνεργάτης σας γιατί ο κ. Πολίτης στις παραιμίες του γράφει περί του βίου. «επί του βίου» έγραψε μόνο στο σύγγραμμά του για τή μυθολογία που εξέδωσε στ' 1871.

A

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ Σ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ

ἀριστούχου διδάκτορος τῶν Μαθηματικῶν

Διὰ τὰς γυμνασιακὰς τάξεις καὶ διὰ τὰς εἰδικὰς Σχολὰς Δοκίμων, Εὐελπίδων καὶ Πολυτεχνείου.

Ἡ διδασκαλία γίνεται ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ κ. Δ. Μακρῆ (ἔδδς Πανεπιστημίου), ὅπου εὐγενῶς προσεφέρθη ὑπὲρ τῆς Διευθύνσεως χώρος.

Πληροφορία, ἔδδς Ζωοδόχου Πηγῆς 75, καὶ ἐν τῇ Βιομηχ. Ἀκαδημίᾳ (πλατεία Κένιγγος).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ένας διάλογος ἀπάνου στὸ περίφημο ποίημα τοῦ κ. Σταματάκη Βάλδη.

— Ἐτὴν διάβασε τὴν ὑπὲρ πάντων προσευχὴν ; Πῶς σοῦ φάνηκε ;

— «Ἐξέστι Κλαζομένοις ἀσχημονεῖν !»

— Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε ἓνα ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας κ. Στεφ. Ραμᾶ : «Οἱ Μαλλιάροι», ποῦ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὴν συνδιάλεξη τοῦ κ. Ξεν. Ρεκλαμοπούλου.

σιγά-σιγά στὸ ποτήρι τοῦ παπᾶ καὶ τὸ γιόμισε λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴ μέση. Ὅταν ἔχυνε ὁμοῦ στὸ δικό της τὸ ποτήρι, γλύστρησε τὸ δάχτυλό της ἀπὸ τὸ στομα τῆς μοποίλιας καὶ γιόμισε τὸ ποτήρι ὡς τὰ χεῖλια· χύθηκε μάλιστα καὶ λίγο ἀπ' ἑξω.

— «Τύφλα ντέ! λέει ἡ παπαδιά, ποῦ δὲν πρόσζε τάχα.

— Δὲν πειράζει, παπαδιά μου, τῆς λέει ὁ παπᾶς, δὲν πειράζει. Ἄς πιούν λίγο κ' οἱ πεθαμένοι. Ἔλα τόκα!

Ἡ παπαδιά ἔκαμνε πῶς ντρέπονταν στὴν ἀρχή, μὰ ἔπειτα μὲ χαμόγελο—τὸ πρῶτο δὰ ποῦ βγήκαπὸ τὰ χεῖλια της ὕστερ' ἀπὸ τὴ χτεσινή τὴν ἱστορία—πῆρε κ' ἐκείνη τὸ ποτήρι στὸ χέρι κ' ἔκαμαν τόκα.

Ὁ παπᾶς ἄδειασε τὸ ποτήρι του, μὰ κ' ἡ παπαδιά σ γά-σιγά, τὴν ὥρα ποῦ ἔδγαζεν ἓνα πόδαρο ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ πιάτο κατέβασε τὸ δικό της.

Σὲ λίγο ἄλλη μιὰ βούκα κάθισε στὸ λαιμὸ τοῦ παπᾶ, κ' ἡ καημένη ἡ παπαδιά, ποῦ περίμενε κι αὐτὴ ἀνυπόμονα νὰ ῥθῃ ἡ ὥρα νὰ ξαναβρέξῃ τὸ λάρυγγά της μὲ τὸ μοσχάτο, πῆρε τὴ μοποίλια στὸ χέρι καὶ ξανάβαλε στὸ ποτήρι τοῦ παπᾶ ὡς τὸ ἴδιο τὸ μέρος. Στὸ δικό της τὸ ποτήρι γλύστρησε πάλι τὸ δάχτυλό της· οἱ πεθαμένοι ὁμοῦ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἤπιαν οἱ φουκαράδες.

«Μπα Χριστὸς καὶ Παναγία! λέει ἡ παπαδιά, στραβώθηκα, τί ἔπαθα σήμερα ;»

— Ἐμάθαμε πῶς γιὰ τὴν Ἀκαδημία μας θὰ ζητηθῇ ἐπίσχυση κ' ἀπὸ τὶς διαφορὲς συντεχνίες.

— Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ὑποδείξῃ κ' ἀπὸ ἓνα ὑποψήφιο. Ἡ συντεχνία τῶν σκουπιδιαρέων, καθ' ἑξ ἄσφαλους πηγῆς μανθάνομεν, θὰ ὑποδείξῃ γιὰ ὑποψήφιο τὴν κ. Κουρούπη, ἐπειδὴ ἔχει γράψῃ τὴν «Σκουπιδιάδα».

— Κατὰ τὴν Ἀστραπή, ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀποφάσισε ν' ἀγοράσῃ... μιὰ φωτογραφία τοῦ Πλάτωνα.

— Τὴν φωτογραφία αὐτὴ τὴν εἶχε τροβήξῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὁ κ. Κάβρας στὰ 390 πρὸ Χριστοῦ, ὅταν ἀκόμα ὁ Πλάτωνας εἶτανε ἀπάνου στὴ βρῖση του.

— Ὁμορφώτατα τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύει ὁ διευθυντὴς τῶν «Παναθηναίων» κ. Μισσηλίδης στὴν «Ἐσπερινή».

— Πιὸ ὁμορφα κ' ἀπὸ τὰ πεζὰ ποιήματά του ποῦ δημοσιεύει κάποτε «χρεῖας τυχοῦσης» στὰ «Παναθηναία».

— Ἡ «Περικλεῆς Ἀσπασία» τοῦ κ. Φιλαρέτου δὲν εἶναι ἐκλογικὸς λόγος, ὅπως νομίζουν μερικοί.

— Εἶναι μελέτη περὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἧποία ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν καὶ τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ Βόλου ποῦ τὸν κατεδίκασαν εἰς ρητορικὴν ἀργίαν.

— Καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος ξεθυμῆνει τώρα ἀπάνου στὸ χαρτί.

— Ἀληθόνως θὰ μείνῃ τὸ ζετίναγμα ποῦκανε στὸ «Ν Ἄστυ» ὁ Ἀναστάσιος Κουκάκης στὸν κ. Ἰσαυρο Ρογκαβῆ.

— Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου κ. Ἀργύρογλου ἢ Ἀσημόπουλος ἐθύμωσε γι' αὐτὸ, μὰ δὲν πειράζει, ἀφοῦ ὁ πελάτης του θὰ μάθῃ νὰ μὴ κἀνῃ πιά δραματικὲς ἀταξίες εἰς βίρος τοῦ ταμείου τοῦ Βασ. Θεάτρου.

— Γιὰ τὸ «μαγεμένο ποτήρι» τοῦ κ. Πολέμη, κρεῖττον τὸ σιγᾶν, ἀφοῦ εἶτανε ἐμμετρο ἀνέγνωμα γιὰ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὸν κ. Ξενόπουλο.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Μ. Manchester. Ἐλάβαμε καὶ τὸ Ε'. Εὐχαριστοῦμε.

—κ. Σκώψ. Τρίτη φορὰ ποῦ κάνετε αὐτὸ τὸ ἀνόητο χωρητικό. Τὴν πρώτη φορὰ μᾶς ἐστὲλατε ἓνα διήγημα Γερμανικὸ τάχα. Τὴ δεύτερη κατὶ ποιήματα μ' ἓνα γράμμα ἀγενέστατο. Τὴν τρίτη τὸν αὐτικᾶδδαλο κριτικὸ σας. Τὸ τελευταῖο ἴσως τὸ δημοσιεύουμε, ἂν μᾶς περισσέψῃ χώρος καμμιά μέρα, γιὰ νὰ γελάσετε καὶ λόγου σας, ὅπως γελάσαμε καὶ μεις; σὺν τὸ διαβάσατε τυπωμένο. Ἐχρεῖτε ὁμοῦ πῶς ταιριάζει σὲ ἄντρα—γιατὶ τέτοιοι θάσαστε καὶ λόγου σας—νὰ βρῖξῃ τὸν κόσμο, χωρὶς νᾶχῃ τὴν παλληκαριά νὰ φανερώνῃ καὶ τἀληθινὸ τοῦ ὄνομα;—κ. Ρ. Φιλ. Τὸ λάβαμε τὸν δὲ Κουρούπη ἄφῃ, νὰ κουρουπεύεται.—κ. Χαζίδης. Συμφωνοῦμε μαζί σας πῶς ὁ Παλαμᾶς δὲν ἔπρεπε νᾶπαντήτῃ σοβαρὰ στὸν κ. Ξενόπουλο γιὰ τὶς μαλλιάρουδες του. Ἔτσι τώρα τὸν κάνει νὰ κοκορεύεται καὶ νὰ λέῃ πῶς εἶταν τάχα σοβαρὴ ἡ διάλεξή του, ἀφοῦ σοβαρὰ

τοῦ ἀπαντᾶει κ' ὁ Παλαμᾶς, Ἄν μίλησε, ὅπως μίλησε ὁ ἄνθρωπος, τὸκανε γιὰ ρεκλάμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τὴ χαιρέται καὶ νὰ μὴ τοῦ χαλάσουν τὸ σηκῶτι. Μὰ τί νὰ τὸν κἀνῃ τὸν Παλαμᾶ ποῦ μὲ τὴν καλωσύνη του ἔχει δώσει φτερὰ σ' ὅλες τὶς σαῦρες καὶ στὰ σαλιγκάρια!—κ. Ἀστραπίδης. Σ συμφωνοῦμε πληρέστατα μὲ τὴν «Ἀστραπή» τῆς παρασμένης Τετάρτης, πῶς ὁ κ. Κλέωνας τιμᾶει τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα περισσότερο τῶν διαφόρων «Ψυχάρηδων, Παλαμῶν καὶ Νουμάδων» καὶ ὅτ' στὴν τιμὴ αὐτῆ τῶν Ἑλλ. δραμάτων καὶ γραμμάτων μὴ νᾶχα ἡ «Ἀστραπή» τὸν φτάνει καὶ τὸν ξεπερνᾶει κἀποῦ. Δὲν συμφωνοῦμε δὲ μαζί σας πῶς εἶναι ἀγρίμματος ὁ ἄνθρωπος, γιατί ἔγραψε «Οἱ Σαῦραι» ἀντὶ νὰ γράψῃ, ὅπως εἶναι καὶ τὸ σωστὸ, «Οἱ Σαῦρες». Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ «σαῦρες» ἀρσενικὲς καὶ νὰ μιλάῃ γι' αὐτὲς ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀλγέων-Ἀλγῶν».—κ. I. Δ. Y. London K' αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὸ καιρὸ ἂν καὶ τὸ νομίζουμε περιττό, ἀφοῦ τὸ λεξικὸ ποῦ ζητᾶτε τῶχουμε ὀλι στὴ γλώσσα μας. Μήπως τοῦ λόγου σας μιλάτε μονάχα Ἑγγλέζικα;—κ. Κώστα Σ. Γ. Τὰ λάβαμε θὰ σᾶς γράψουμε.—Σ' ἓνα δάσκαλο στὴ Σκόπελο τῆς Μιτυλήνης. Λάβαμε τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Δὲ μᾶς γράψετε τἀληθινὸ σας ὄνομα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε; Εἶναι ἀνάγκη.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμᾶς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτσι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 327,140 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδιάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμετάσχει τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιδιάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Πραπέζης εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θελοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμειβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμᾶς τὴν 19 Μαρτίου, ἔ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμοκογία τῆς αὐτῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1904 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκάστη.

Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, ποῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου πῶς καὶ ἡ ὑπομονὴ σου ἔχει κι αὐτὴ τὰ ὄριά της
Σὲ χαιρετῶ
Πάντα δικός σου
Σ...

Ἐπεύθυνος γιὰ τὰ λάθια τῆς ἀντιγραφῆς
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΒΕΑΡΧΟΣ

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ“

ΤΟΜΟΣ Β΄.

Πουλιούνται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς

«Ἐστίας» δρ. 5

Οἱ δύο τόμοι μαζί δραχ. 6.